

ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

Στὴν ὄπερα παίζεται ὁ «Ὁθέλλος» τὸ ὀριστοῦργημα τοῦ Βέρντι μὲ τὸ διάσημο Βαγκκερίστα τενόρο Μάξ Λόρεντζς ἡ δραματικὴ του ἐμφάνιση, τὸ θερμὸ τίμπρο τῆς φωνῆς του, ἡ κατανόηση τοῦ ρόλου του, πότε σὺν θριαμβωτικῇ καὶ πότε σὺν νικημένῳ, θλιμμένῳ μὰ πάντοτε ἀδάμαστο, βρῖσκον τὸν πῶδ τέλει ἑρμηνευτῇ. Ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα του διαγράφονται ἀδρότητα καὶ συμβάλλουν στὴ γενικὴ ἐπιτυχία του. Τῆ Δεισοδομιὰ παίζει ἡ Νιέλλα Ριγκάλ ἀφθαστὴ σὺν ἠθοποιῶς καὶ σὺν τραγουδίστρια. Στὸ θέατρο «Γκαϊτέ Μονπαρνάζ» παίζεται τὸ ὑπέροχο ἔργο τοῦ Στρίνπεργκ «Ἡ Σονάτα τῶν φαντασμάτων». Τὸ φλογερὸ γοῦστο τοῦ Στρίνπεργκ ὁ ὠμὸς Ὅρεαλισμὸς καὶ ἡ παραδοξότης του, τὸν ὀδηγοῦν σὸ νὰ ξεσκαπάζει τις πληγῆς τῆς θλίψης, τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ τρόμου, μέσα σ' ἓναν κόσμο τοῦ βαδίζει διαρκῶς παράλληλα μὲ τὸ ἀπραγματοποίητο. Παίζουν οἱ Ρ Μπλίν, Ὁμπραντό, ἡ Χριστίνα Τσίγκου, Ἑλληνίδες πῶδ ὑποδύεται θωμασία μιὰ γριά φαντασιόπληκτη, καὶ ἄλλοι. Ἡ σκηνογραφίης πῶδ εἶναι μιὰς ὑπέροχου συλλήψεως ὀφείλεται στὸν Ἑλληνα σκηνογράφου Ἐθάνο Τσίγκου, σὺζυγο τῆς Χριστίνας.

Στὸ θέατρον «Νιτέ Λά Πός» παίζεται τὸ ἔργο «Μιά σαιζὸν στὴν κόλαση», τοῦ Ἀρτύρ Ρεμπώ. Παίζουν οἱ Μπατάιγ, Μύριαμ, Βικτόρ κ. ἄ. πῶδ ἑρμηνεύον ὄριστα τις τέσσερες ἀπόψεις τῆς σκέψεως τοῦ ὑπέροχου ποιητῆ.

Στὴ Γερμανία, στὴ Βισβάρδη, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ Γαλλο - γερμανικοῦ συντηρίου, τὸ Κρατικὸ θέατρο ἔπαιξε τὴ «Μήδεια» τοῦ Ἀνοῦίγ καὶ τὸ «Νά» τοῦ Ἀντρέ Ὁμπέ. Οἱ Γερμανοὶ ἠθοποιοὶ πῶδ βρίσκονται κοντιντέρα στὴ φύση, καὶ στὸ ἐνστικτο, παίζουν περισσότερο μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία τους, μὲ τὸ αἷμα τους, μὲ τὴ σάρκα τους, ἀπ' ὅπου ξεκινᾶνε δταν πρέπει, γιὰ νὰ φτάσουν στίς ψηλότερες πνευματικῆς σφίρες, πῶδ δὲν πρέπει νὰ τις συγχίζουμε στὴν περίπτωσι αὐτὴ μὲ τὴν πνευματικὴ περιοχῆ, πῶδ ἑρμηνεύεται. Ἡθοποιοὶ καὶ σκηνοθέτες γερμανοὶ δὲν ὑποχωροῦν μπροστὰ στὴν κάποια ἀπολοικὴ ἀφέλεια πῶδ τοὺς κάνει ν' ἀγνοοῦν πρόδηλα τις πηγῆς τῆς εἰρωνείας, ἀλλὰ τοὺς ἀνοίγει διάπλατα τις πόρτες τῆς κυριότητος τοῦ πάθους καὶ τῆς εὐκρινείας τῆς ζωῆς.

Στὸ Βερολίνο παίχτηκε ἐπίσης ἡ «Ὀντιν» τοῦ Ζιρωντού. X.